MAZÁK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. március 27.[1]

C-553/10. P. és C-554/10. P. sz. egyesített ügyek

Európai Bizottság (C-553/10. P.)
Lagardère SCA (C-554/10. P.)
kontra

Éditions Odile Jacob SAS

„Fellebbezés — Verseny — Összefonódások — Francia nyelvű könyvek kiadása — A Wendel Investissement mint az átruházott eszközök átvevőjének jóváhagyásáról szóló határozat megsemmisítése — A megbízott függetlensége hiányának jelentősége — A tények elferdítése — Az indokolási kötelezettség megsértése”

1. A jelen fellebbezéseket a Bizottság (C-553/10. P. sz. ügy) és a Lagardère SCA (C-554/10. P. sz. ügy) nyújtotta be a Törvényszék Éditions Jacob kontra Bizottság ügyben hozott ítéletével[2] szemben. A Bizottság és a Lagardère azt kérik a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az megsemmisítette az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodás működésével összeegyeztethetőnek nyilvánító, 2004. január 7-i 2004/422/EK bizottsági határozatnak (a továbbiakban: feltételes engedélyező határozat) megfelelően átruházott eszközök átvevőjeként a Wendel Investissement SA (a továbbiakban: Wendel) jóváhagyásáról szóló, 2004. július 30-i D (2004) 203365 bizottsági határozatot (a továbbiakban: jóváhagyó határozat)[3].

2. Úgy tűnik, hogy ez az első olyan ügy, amely a Bizottság olyan határozatának megsemmisítésére irányul, amely jóváhagyást nyújt a fúziós eljárásban vállalt kötelezettségekkel összhangban átruházott eszközök átvevője részére. A Törvényszék a megbízott függetlenségének esetleges hiánya miatt megsemmisítette a jóváhagyó határozatot. Szeretném hangsúlyozni először, hogy a kötelezettségvállalások fúziók jóváhagyása érdekében történő alkalmazása hosszú ideje a Bizottság határozathozatali gyakorlatának központi eleme, valamint másodszor, hogy a felügyelettel megbízott személyek kulcsszerepet játszanak a kötelezettségvállalások sikeres végrehajtásának biztosításában[4].

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — A T-452/04. sz. ügyben 2010. szeptember 13-án hozott ítélet (EBHT 2010., II-4713. o.) (a továbbiakban: megtámadott ítélet).

3 — COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP ügy (HL 2004. L 125., 54. o.).

4 — Lásd például Hoehn, T., „Merger remedies control – The role of the monitoring trustee in remedy cases”, *Concurrences* 2–2007., (*Doctrines/Concentrations françaises: Suivi des engagements*), 37–38. o. (lásd továbbá a 29–36. oldalt), valamint De Valois Turk, M., „The European Commission’s revised Remedies Notice – the Trustee’s Perspective”, ECLR 2009., 30(7), 332–339. o. Lásd továbbá Idot, L., „Concentration et contrôle des engagements”, Commentaires, *Europe – Revue mensuelle LexisNexis Jurisclasseur* – 2010. november, 25–26. o.

I – A jogvita előzményei

3. A jelen fellebbezések meglehetősen bonyolult ténybeli hátterét részletesen a megtámadott ítélet 1–47. pontja ismerteti. A továbbiakban csak minimális számú releváns tényt emelek ki, egyebekben pedig csupán utalok a megtámadott ítélet fent hivatkozott részére, amelyet itt felesleges hosszasan megismételni.

4. A 2004. január 7-i feltételes engdélyező határozattal a Bizottság jóváhagyta az összefonódást, amely lehetővé tette a Lagardère SCA (a továbbiakban: Lagardère) számára, hogy irányítást szerezzen a Vivendi Universal Publishing SA (a továbbiakban: VUP)[5] – később Editis – bizonyos eszközei felett bizonyos kötelezettségvállalások teljesítése mellett. A bejelentett összefonódás összekapcsolta a francia könyvkiadási piac két legnagyobb társaságának, a Hachette-nek és a VUP-nak a tevékenységeit. Emellett egyedül e két társaság volt képes ezen a piacon önállóan biztosítani saját fejlődését, mivel a könyvkiadáson kívül teljes körű kereskedelmi tevékenységet (értékesítés és forgalmazás) folytattak, valamint népszerű zsebkönyvsorozatokkal rendelkeztek. Ennélfogva a Bizottság erőfölény kialakulásával vagy megerősítésével kapcsolatos problémákat tárt fel 12 piacon. Következésképpen a bejelentő fél, a Lagardère, korrekciós intézkedéseket javasolt: vállalta, hogy bizonyos eszközök kivételével átruházza az Editis valamennyi eszközét (a továbbiakban: átruházott eszközök).

5. A 2004. január 7-i feltételes engedélyező határozat II. melléklete megjelöli az Editis eszközei egy részének átruházására vonatkozó feltételeket. Pontosabban a Lagardère kötelezettségvállalásainak (10) bekezdése tartalmazza azokat a feltételeket, amelyeket a bejelentő fél által kiválasztott független átvevőnek vagy átvevőknek ki kell elégíteniük. A (14) bekezdés pedig kimondja, hogy az átvevő vagy átvevők kiválasztását a Bizottságnak jóvá kell hagynia. A Lagardère által megszervezett átruházás során az elsőfokú eljárás felperese, az Éditions Odile Jacob SAS (a továbbiakban: Odile Jacob) kiadó jelentkezett az Editis által átruházott eszközök megszerzésére. Ugyanakkor a Lagardère végül azt kérte a Bizottságtól, hogy a Wendelt hagyja jóvá az eszközök átvevőjeként.

6. 2004. február 5-én a Bizottság: i. jóváhagyta A. K.-t külön eszközkezelőként, és jóváhagyta a 2004. január 30-án benyújtott, a megbízólevelét tartalmazó tervezetet; továbbá ii. jóváhagyta a vezetője, B. által képviselt S. könyvvizsgáló irodát megbízottként, és jóváhagyta a 2004. január 30-án benyújtott, a megbízását tartalmazó tervezetet (a továbbiakban: a megbízottról szóló határozat). 2004. február 9-én a Lagardère megbízottnak nevezte ki az S. irodát. 2004. július 5-én az S. iroda a Bizottság elé terjesztette összefoglaló jelentését, amelyben megállapította a Wendel pályázatának a Lagardère kötelezettségvállalásai (10) bekezdésében meghatározott jóváhagyási szempontoknak való megfelelését. 2004. július 30-án a jóváhagyó határozattal a Bizottság jóváhagyta a Wendelt az átruházott eszközök átvevőjeként a 2004. január 7-i feltételes engedélyező határozathoz csatolt kötelezettségvállalások (14) bekezdésével összhangban.

5 — Pontosabban a Vivendi Universal SA (a továbbiakban: VU) döntött úgy, hogy átruházza az Európában VUP leányvállalatának tulajdonában lévő könyvkiadási eszközöket (a továbbiakban: céleszközök). A Lagardère jelentkezett a szóban forgó eszközök megszerzésére. Ugyanakkor, mivel a VU gyors eladásra és gyors kifizetésre törekedett, nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem lehetséges, figyelemmel arra, hogy az átruházást az illetékes versenyhatóságoknak előzetesen engedélyezniük kellett. A Lagardère tehát felkérte a Natexis Banques Populaires SA-t (a továbbiakban: NBP), hogy járjon el a helyében, és e célból létrehozott leányvállalata útján szerezze meg a céleszközöket a VUP-tól, ideiglenesen birtokolja azokat, majd miután a Lagardère megkapta az engedélyt az eszközök megszerzésére, adja el neki azokat. Ezt követően az NBP 100%-os irányítása alatt álló Segex Sarl (a továbbiakban: Segex) 100%-os tulajdonában lévő Ecrinvest 4 SA (a továbbiakban: Ecrinvest 4) 100%-os tulajdonában lévő Investima 10 SAS (a továbbiakban: Investima 10) formális szándéknyilatkozatot tett a VUP részére a céleszközök megszerzésére. Ugyanezen a napon a Segex és az Ecrinvest 4 olyan adásvételi szerződést kötött a Lagardère-rel, amely lehetővé tette az utóbbi számára, hogy az Ecrinvest 4-en keresztül megszerezze az Investima 10 teljes törzstőkéjét.

II – A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

7. Az Odile Jacob megsemmisítés iránti keresetet terjesztett elő a Törvényszékhez a jóváhagyó határozattal szemben, és négy jogalapra hivatkozva azt állította, hogy a Bizottság: i. megszegte az átruházott eszközök átvételére jelentkezők kiválasztásának ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségét; ii. az Editistől, a Lagardère-től és a Wendeltől nem független megbízott által készített jelentés alapján hagyta jóvá a Wendelt; iii. nem tett eleget indokolási kötelezettségének; és iv. nyilvánvaló hibát követett el a Wendel pályázatának a Lagardère kötelezettségvállalásai (10) bekezdésének b) pontjában meghatározott, az átruházott eszközök átvevőjének jóváhagyására vonatkozó feltételeknek való megfelelésére vonatkozó mérlegelése során.

8. A negyedik jogalapra válaszolva a Törvényszék rámutatott arra, hogy 2002. december 20-án az S. könyvvizsgáló iroda vezetőjét, B.-t független harmadik személyként a céleszközökkel rendelkező Investima 10 igazgatóságának tagjává nevezték ki[6]. A Törvényszék emellett megjegyezte, hogy a Lagardère 2004. február 9-én kijelölte az S. irodát a 2004. január 7-i határozat II. mellékletében felsorolt kötelezettségvállalásai (21) bekezdésének g) pontja alapján az átruházott eszközök átruházása Lagardère általi „kielégítő teljesítésének felügyeletéért" felelős és a Lagardère által e minőségében díjazott megbízottnak. Az S. irodát ily módon a Lagardère kötelezettségvállalásainak (15) bekezdése értelmében megbízottnak jelölték ki, és vezetője, B. látta el az e megbízatáshoz kapcsolódó feladatokat, jóllehet ugyanezen személy az Editisszé átalakult Investima 10 igazgatóságának tagja volt. B. ezen túlmenően egyidejűleg látta el az Editis igazgatóságának tagjaként és megbízottként betöltött feladatait az S. iroda 2004. február 9-i kinevezésétől az Editis egyszerűsített részvénytársasággá (société par actions simplifiée, SAS) való átalakulásának 2004. március 25-i időpontjáig.

9. Ebben az összefüggésben a Törvényszék úgy vélte[7], hogy kérdések merülhetnek fel az e megbízatás ellátása során B. által tanúsítandó semlegességet illetően. Következésképpen a Törvényszék megállapította, hogy B. részéről az igazgatóság tagjaként betöltött feladatok ellátása már nem tette lehetővé számára a független megbízott jogosítványainak teljes függetlenségben való gyakorlását. A Törvényszék megállapította, hogy a Wendelnek mint átruházott eszközök átvevőjének a pályázatára vonatkozó értékelő jelentést – amelyet megküldtek a Bizottságnak – olyan megbízott készítette, aki nem felelt meg az Editistől való függetlenség feltételének. A jóváhagyó határozat 6. pontjából egyébiránt kitűnt, hogy e határozat többek között a megbízott jelentésén alapult, amely a Törvényszék szerint döntő hatással volt e határozatra. A Törvényszék megállapította, hogy a megbízott függetlenségének hiánya olyan jogellenességet jelentett, amely befolyásolta a jóváhagyó határozat jogszerűségét. Ennélfogva meg kellett semmisíteni e határozatot, anélkül hogy az Odile Jacob által a megsemmisítésre irányuló kérelmeinek alátámasztására kifejtett többi jogalap vizsgálata szükséges lett volna.

III – A fellebbezések

10. A C-553/10. P. sz. ügyben a Bizottság a fellebbezése alátámasztására három jogalapra hivatkozik. A Lagardère támogatja a Bizottság fellebbezését, és egyetért az abban kifejtett érvekkel. A C-554/10. P. sz. ügyben a Lagardère fellebbezésének alátámasztására két jogalapra hivatkozik. Hasonlóképpen, a Bizottság lényegében támogatja a Lagardère fellebbezését, azzal érvelve, hogy az abban kifejtett érvek igen hasonlóak saját, az előbbi ügyben kifejtett érveihez. A C-554/10. P. sz. ügyben kifejtett első, a jogellenességi kifogásra vonatkozó fellebbezési jogalap kivételével – amelyet a jelen indítvány A. részében külön fogok tárgyalni – úgy vélem, hogy a két fellebbezés és az azokban szereplő jogalapok annyira hasonlóak, illetve olyan mértékben kiegészítik egymást, hogy azokat együttesen kell vizsgálni (a B. részben).

6 — Az Ecrinvest 4 és az S. iroda által 2002. december 19-én aláírt szerződés első bekezdése részletesen meghatározza, hogy B. társasági megbízatása keretében az Investima 10 és a céleszközök érdekében, és különösképpen azok működőképességének, gazdasági értékének és versenyképességének fenntartását szem előtt tartva fog eljárni.

7 — Lásd még a lenti 21–24. pontot, amelyekben idézem a megtámadott ítélet egyes részeit.

A – *A C-554/10. P. sz. ügy (a jogellenességi kifogásra vonatkozó első fellebbezési jogalap)*

11. A C-554/10. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapjában a Lagardère azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a jóváhagyó határozat megsemmisítésének alátámasztása érdekében a megbízottról szóló határozat jogellenességére hivatkozott. A Lagardère azt állítja, hogy különbség van a megbízott függetlenségére vonatkozó kifogás és a jóváhagyó határozat érvényességére vonatkozó kifogás között. Előadja, hogy az, hogy az Odile Jacob nem nyújtott be kellő időben keresetet a megbízottról szóló határozattal szemben, azt eredményezi, hogy ezt követően nem támadhatja meg a megbízottról szóló határozatot, ha az jogerőre emelkedett.

12. A Lagardère szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jóváhagyó határozat megsemmisítésének alapjaként megállapította, hogy a megbízott kinevezése jogellenes volt, mivel képviselőjéről vélelmezhető volt, hogy függő viszonyban van az Editistől, valamint hogy e jogellenesség befolyásolja a jóváhagyó határozat jogszerűségét. A Lagardère szerint az állandó ítélkezési gyakorlatból [8] az következik, hogy a határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereset keretében a felperes nem emelhet jogellenességi kifogást olyan hasonló jellegű korábbi jogi aktussal szemben, amelynek megsemmisítését közvetlenül is kérhette volna. Ennek megengedése lehetővé tenné olyan korábbi határozatok közvetett megtámadását, amelyeket az EUMSZ 263. cikkben meghatározott, az eljárás megindítására nyitva álló határidőben nem támadtak meg, kikerülve ezzel ezt a határidőt. A Törvényszék érvelése végül is a megbízott kijelölésének – amely diszkrecionális határozat – vitatását eredményezi a jóváhagyó határozatra vonatkozó jogellenességi kifogás útján. A Törvényszék nem közvetlenül azokat az indokokat vitatta, amelyeken a jóváhagyó határozat alapul, hanem azokat, amelyek a megbízott kinevezéséhez vezettek a jóváhagyó határozatot megelőzően.

13. A megbízottról szóló határozatot a felekkel 2005. február 15-én közölték, a határozat ettől az időponttól kezdődően érintette hátrányosan az Odile Jacobot, és az ettől kezdődően minősült az EUMSZ 263. cikk szerinti megtámadható jogi aktusnak. Ennélfogva azt a vonatkozó határidőn belül kellett volna megtámadni, a jóváhagyó határozattal szemben benyújtott keresettől elkülönülő kereset útján. Következésképpen a Törvényszék ésszerűen nem hivatkozhat a megbízott kinevezésének jogellenességére a végleges jóváhagyó határozat megsemmisítése érdekében.

14. A Wendel teljes mértékben egyetért a Lagardère érvével. A Bizottság ugyanakkor nem.

15. A tárgyaláson a Bíróság kifejezett kérdésére a Bizottság elismerte, hogy beavatkozási beadványában úgy döntött, hogy formálisan nem támogatja a Lagardère jelen fellebbezési jogalapját. A Bizottság úgy véli, hogy a Lagardère által hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazásának az az egyik feltétele, hogy az elsőfokú eljárás felperesének, vagyis az Odile Jacobnak jogi érdeke fűződjön a megbízottról szóló határozattal szemben eljárás megindításához, és ezáltal képes legyen elfogadható keresetet benyújtani e határozattal szemben. A Bizottság elismerte, hogy nem biztos, hogy az Odile Jacobnak valóban fűződik ilyen jogi érdeke az eljárás megindításához, és ennek megfelelően e kérdés eldöntését a Bíróság mérlegelésére bízta.

16. Álláspontom szerint elegendő azt kimondani, hogy a megbízottról szóló határozat *nem* elkülönült határozatnak, hanem azon jogi aktusok sorozata részének tekinthető, amelyek azon jóváhagyó határozat elfogadásához vezettek, amellyel a Wendelt jóváhagyták az átruházott eszközök átvevőjeként. Az ítélkezési gyakorlatból [9] ugyanis az következik, hogy a több független jogi aktusból álló összetett eljárásokkal összefüggésben nem lehet azt igényelni, hogy az érintett személyek annyi keresetet indítsanak, mint ahány jogi aktus hátrányosan érinti őket. Emellett a közvetlenül olyan intézkedés ellen

8 — Különösen a C-135/93. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1995. június 29-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-1651. o.), a 76/83. sz., Boël és Fabrique de fer de Maubeuge kontra Bizottság ügyben 1984. február 16-án hozott ítélet (EBHT 1984., 859. o.), valamint a 265/82. sz., Usinor kontra Bizottság ügyben 1983. október 19-én hozott ítélet (EBHT 1983., 3105. o.).

9 — Lásd többek között a 25/65. és 26/65. sz., Simet és Feram kontra Főhatóság egyesített ügyekben 1967. március 2-án hozott ítélet (EBHT 1967., 33. o.) 39. pontját, valamint a 12/64. és 29/64. sz., Ley kontra Bizottság egyesített ügyekben 1965. március 31-én hozott ítélet (EBHT 1965., 107. o.) 14. pontját.

irányuló keresetet, amely több, egységes egészet alkotó intézkedés sorozatának a része, úgy kell tekinteni, hogy az, amennyiben szükséges, a többi intézkedés ellen is irányul. E tekintetben a formálisan valamely olyan jogi aktussal szemben benyújtott keresetet, amely több olyan jogi aktus közé tartozik, amelyek egységet alkotnak, úgy kell tekinteni, hogy az a szükséges mértékben a többi jogi aktus ellen is irányul.

17. Mindenesetre a megbízottról szóló határozatot, annak kérésére, csak 2005. február 17-én közölték az Odile Jacobbal, miközben az a Wendelt mint vevőt jóváhagyó határozat megsemmisítése iránti keresetet 2004. november 8-án nyújtotta be. Ebben a keresetben az Odile Jacob már kifogásolta a megbízott elfogadásának feltételeit, valamint ennek következményeit a Wendelt mint vevőt jóváhagyó határozat érvényességére. Ennélfogva értelmetlen és szükségtelen lett volna kiegészítő keresetet benyújtani, tekintve hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően[10] az Odile Jacob mindenképpen jogosult volt kifogásolni a korábbi jogi aktus (a megbízottról szóló határozat) szabálytalanságát egy olyan későbbi jogi aktus (a jóváhagyó határozat) ellen benyújtott kereset útján, amely őt közvetlenül és hátrányosan érintette.

18. Következésképpen a Lagardère által a C-554/10. P. sz. ügyben hivatkozott első fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

B – *A C-553/10. P. sz. ügy és a C-554/10. P. sz. ügy (a jóváhagyó határozat megsemmisítésének igazolására vonatkozó, második fellebbezési jogalap)*

1. A C-553/10. P. sz. ügy (a megbízott Editisszel szembeni függetlenségének esetleges hiánya által a megbízott Wendelt érintő feladatkörére gyakorolt következményei értékelésének elmaradására vonatkozó, első fellebbezési jogalap) és a C-554/10. P. sz. ügy (a második fellebbezési jogalap első és negyedik része)

19. A Bizottság első fellebbezési jogalapjában, illetve a Lagardère második fellebbezési jogalapjában (első és negyedik rész) lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elmulasztotta azon következmények vizsgálatát, amelyeket a megbízott *Editisszel* szembeni függetlenségének esetleges hiánya a megbízott *Wendelt érintő* feladatkörére gyakorolt.

20. Vizsgáljuk meg először a megtámadott ítélet vonatkozó pontjait. A Törvényszék megállapította, hogy „tekintettel arra, hogy B. az általa vezetett S. iroda megbízottnak való kijelölése időpontjában az időközben Editisszé átalakult Investima 10 igazgatóságának tagja volt, és ezt követően az igazgatóság tagjaként betöltött feladatait az S. iroda által a részére adott megbízás feladataival egyszerre végezte, függőségi viszonyba került az Editisszel, és következésképpen kétségek merültek fel az e megbízatás ellátása során általa tanúsítandó semlegességet illetően” (a megtámadott ítélet 94. pontja).

21. A Törvényszék megállapította, hogy „az Editisszé átalakult Investima 10 irányító szervének tagjaként 2002. december 20-tól 2004. március 25-ig betöltött feladatok ellátása – amely társaságok érdekeinek védelmét társasági megbízatása keretében a »jó gazdaként folytatott gazdálkodás alapelveinek« megfelelően vállalta – már nem tette lehetővé [B.] számára a Lagardère kötelezettségvállalásainak (15) bekezdésében említett független megbízott jogosítványainak teljes függetlenségben való gyakorlását” (a megtámadott ítélet 104–106. pontja).

10 — A 35/64. sz., Alfieri kontra Parlament ügyben 1965. április 7-én hozott ítélet (EBHT 1965., 261, 337. o.), valamint a 18/64. és 19/64. sz., Alvino és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1965. július 14-én hozott ítélet (EBHT 1965., 789, 797. o.).

22. Ennélfogva a Törvényszék megállapította, hogy „a Wendel továbbruházott eszközök átvételére való kijelölésére vonatkozó értékelő jelentést – amelyre tekintettel a [jóváhagyó határozat] elfogadásra került – olyan megbízott készítette, amely nem felelt meg az Editis tekintetében a Lagardère 2004. január 7-i határozat II. mellékletében meghatározott kötelezettségvállalásai (15) bekezdése által előírt függetlenségi követelménynek” (a megtámadott ítélet 107. pontja).

23. A Törvényszék ehhez hozzátette, hogy „a jelentésnek a [jóváhagyó határozatra] gyakorolt hatását illetően emlékeztetni kell arra, hogy – amint az e határozat 5. pontjából következik – az S. irodát megbízotti minőségében felkérték arra, hogy terjessze a Bizottság elé a Wendel továbbruházott eszközök átvételére való kijelölésének a Lagardère 2004. január 7-i határozathoz mellékelt kötelezettségvállalásainak (10) bekezdésében meghatározott jóváhagyási szempontok alapján készített értékelő jelentést” (a megtámadott ítélet 108. pontja).

24. Mindenekelőtt úgy vélem, hogy nem a Bíróság feladata, hogy a fellebbezés szakaszában megvitassa a Törvényszék elemzését a megbízott függetlenségének a jelen ügyben fennálló hiányát illetően.

25. Az Odile Jacob továbbá arra hivatkozik, hogy a Törvényszékkel szemben nem lehet kifogásolni, hogy az a francia jogra, konkrétan annak kereskedelmi törvényére hivatkozott annak vizsgálata érdekében, hogy a megbízott részéről az Editis igazgatósági tagsági feladatainak gyakorlása összeegyeztethető-e az e társasággal szembeni függetlenség szempontjával, mivel ez csak a *lex societatis* és a társaságra irányadó jog meghatározása elvének alkalmazása, a nemzetközi magánjog elveivel összhangban, beleértve többek között a Róma I. rendeletet is[11]. Mindenesetre úgy vélem, hogy a jelen fellebbezés azt a kérdést veti fel, hogy a megbízott és különösen a függetlenségére vonatkozó feltétel nemzeti vagy európai fogalom-e. Úgy vélem, hogy a helyes válasz egyértelműen az utóbbi, mivel a megbízott függetlenségének feltételét – ahogy az a 2004. január 7-i határozat II. mellékletében található kötelezettségvállalások (15) bekezdésében szerepel – az egész Európai Unióban azonos módon kell értelmezni és értékelni.

26. Ennélfogva egyetértek a Wendellel és a Bizottsággal abban, hogy a függetlenség feltételéről való döntés érdekében a Törvényszéknek a korrekciós intézkedésekről szóló 2001. évi bizottsági közleményben[12], valamint az elidegenítési kötelezettségvállalásokat és a vagyonkezelői megbízásokat érintő mintadokumentumok legjobb gyakorlataira vonatkozó 2003. évi bizottsági iránymutatásban[13] lefektetett szempontokra kellett volna támaszkodnia. A megbízott célvállalkozással, vagyis az Editisszel szembeni függetlenségét ugyanis nem írják elő az összefonódási ügyekben alkalmazott elidegenítési kötelezettségvállalások legjobb gyakorlataira vonatkozó iránymutatások (lásd a 40. pontot), illetve maguk a mintadokumentumok sem – vagyis sem az elidegenítési kötelezettségvállalások standard mintája, sem a vagyonkezelői megbízások standard mintája (lásd a 17. és 20. pontot). Végül, a vagyonkezelői megbízások Bizottság által közzétett standard mintája kifejezetten elfogadja, hogy a megbízott a céltársaság igazgatóságának tagja lehet, amennyiben ez feladatának ellátásához szükséges. A legjobb gyakorlatokra vonatkozó iránymutatások emellett egyértelműen kimondják, hogy a felügyelő ügygondnok és az elidegenítési megbízott lehet azonos személy (lásd a 35. pontot), és ez gyakran valóban indokolt is, nem utolsósorban azon ismeretek miatt, amelyek már a felügyelő ügygondnok birtokában vannak.

11 — A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Róma I.) (HL 2008. L 177., 6. o.).

12 — A 4064/89/EGK tanácsi rendelet és a 447/98/EK bizottsági rendelet alapján elfogadható jogorvoslati lehetőségekről [helyesen: korrekciós intézkedésekről] szóló bizottsági közlemény (HL 2001. C 68., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 89. o.) (a továbbiakban: a korrekciós intézkedésekről szóló 2001. évi közlemény) 56. pontja. Az 1997. június 30-i 1310/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 180., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 164. o.) módosított, a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet (HL 1989. L 395., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 137. o.).

13 — Közzétéve a Bizottság weboldalán: http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/note.pdf, 17 pont. Lásd továbbá az általános weboldalt: http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/divestiture.html.

27. Ezt követően emlékezetni kell arra, hogy a Bizottság az elsőfokú eljárásban előadta, hogy a függetlenség hiányára vonatkozó érv megalapozatlan, mivel az Odile Jacob nem bizonyította, hogy e lehetséges szabálytalanság arra vezette a megbízottat, hogy olyan jelentést nyújtson be, amely nem volt objektív, és ezáltal alkalmas volt arra, hogy félrevezesse a Bizottságot annak jóváhagyó határozatában.

28. A megtámadott ítélet 80. pontjában a Törvényszék utalt a fenti érvre, arra azonban nem válaszolt, és e kérdést meg sem vizsgálta.

29. A Törvényszék a 107. pontban pusztán azt állapította meg, hogy „a megbízott […] nem felelt meg az Editis tekintetében a […] függetlenségi követelménynek". Ennek során nem elemezte, hogy a függetlenség hiánya milyen módon érinthette a megbízott által a Wendel mint az Editis eszközeinek vevője tulajdonságai tekintetében végzett értékelést – amely a jóváhagyó határozat tárgya volt –, és következésképpen milyen módon eredményezhette elfogult és a Bizottság félrevezetésére alkalmas jelentés elkészítését.

30. Ennek megfelelően egyetértek a Bizottsággal abban, hogy – amellett, hogy megsértette indokolási kötelezettségét – a Törvényszék megsértette az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint egy jelölt értékeléséért felelős személy függetlenségének hiánya [14] csak akkor bír jogi jelentőséggel, ha bizonyítják, hogy e személy az értékelése során feladatainak megfelelő ellátásán kívül más érdeket is figyelembe vett [15].

31. Ennélfogva a Törvényszék nem értékelte azt, hogy az, hogy a megbízott nem volt kellőképpen független az Editistől, alkalmas volt-e arra, hogy hatással legyen a megbízott jelentése tartalmának objektivitására, valamint a Wendel mint vevő értékelésére. Ebből következik, hogy a Törvényszék hatástalan jogalapnak adott helyt a szóban forgó határozat megsemmisítése érdekében.

32. Úgy vélem ugyanis, hogy még ha bizonyítást nyert is, hogy a megbízott nem volt kellőképpen független, ez nem változtat azon, hogy a Törvényszéknek konkrétan értékelnie kellett azt, hogy a függetlenség hiánya milyen módon érinthette a megbízott képességét a Wendel pályázatának értékelésére a Lagardère kötelezettségvállalásai (10) bekezdésében említett jóváhagyási szempontok fényében.

33. Az Odile Jacob lényegében a könyvvizsgálók és könyvelők fogalmának meghatározásán [16], valamint a jog szerinti könyvvizsgálók függetlensége az EU-ban: alapelvek című 2002. május 16-i bizottsági ajánláson [17] alapuló érvekre hivatkozik.

34. Mindazonáltal úgy vélem, hogy ezek az érvek nem hasznosak álláspontja alátámasztásához. Elég annyit megállapítani, hogy ezen érvelés nem alkalmas a megtámadott ítéletben szereplő téves megközelítés igazolására. Az ugyanis nem változtat azon, hogy a Törvényszéknek konkrétan elemeznie kell a függetlenség hiánya által a megbízott feladatára gyakorolt következményeket.

14 — Nem látom okát annak, hogy miért kellene itt különbséget tenni természetes és jogi személyek között.

15 — Lásd többek között a T-89/01. sz., Willeme kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 11-én hozott ítélet (EBHT-KSZ 2002., I-A-153. o. és II-803. o.) 72. pontját, valamint a T-137/03. sz., Mancini kontra Bizottság ügyben 2005. február 3-án hozott ítélet (EBHT-KSZ 2005., I-A-7. o. és II-27. o.) 36. pontját.

16 — Az éves és összevont (konszolidált) éves beszámolók jog szerinti könyvvizsgálatáról, a 78/660/EGK […] tanácsi irányelv módosításáról […] szóló, 2006. május 17-i 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 157, 87. o.) által hatályon kívül helyezett, [az EK 54. cikk] (3) bekezdésének g) pontja alapján, a számviteli dokumentumok kötelező könyvvizsgálatának elvégzéséért felelős személyek működésének engedélyezéséről szóló nyolcadik, 1984. április 10-i 84/253/EGK tanácsi irányelv (HL 1984. L 126., 20. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 75. o.). Az Odile Jacob érvelése szerint a nyolcadik irányelv a tagállamokra hagyta e személyek függetlensége szempontjainak meghatározását.

17 — (HL 2002. L 191., 22. o.). Az Odile Jacob előadja, hogy ez az ajánlás azt tartalmazza, hogy a különböző tagállamok jogszabályai eltérnek, valamint hogy a függetlenséget „szellemében és megjelenésében" is értékelni kell. Emellett az ajánlás szerint a jog szerinti könyvvizsgáló és ügyfele közötti bármilyen pénzügyi, üzleti, foglalkoztatási vagy más viszony alkalmas a jog szerinti könyvvizsgáló függetlenségének aláaknázására, valamint, lényegében, hogy meg kell tiltani a jogalany vezető testületében a tagság elfogadását.

35. Ehelyett álláspontom szerint az európai uniós tisztviselők személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségeire vonatkozó ítélkezési gyakorlat sokkal inkább releváns és revelatív: a tisztviselő és harmadik fél közötti szakmai viszony fennállása önmagában nem kérdőjelezi meg a tisztviselő függetlenségét, még akkor sem, ha utóbbit arra kérik fel, hogy olyan ügyben nyilvánuljon meg, amelyben e harmadik fél érintett – különösen annak értékelése kapcsán. Az összeférhetetlenség tisztán absztrakt kockázatának egyszerű fennállása a tisztviselő tekintetében nem elegendő a személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségek megsértésének bizonyításához, feltéve hogy „konkrét tény nem támasztja alá azt a megállapítást, amely szerint az értékelő konkrét cselekmények révén megsértette a pártatlanság és tisztesség őt terhelő követelményeit” [18].

36. Ahogy arra a Lagardère rámutatott, egy ilyen értékelés – amelynek célja annak konkrét megállapítása volt, hogy a függetlenség hiánya érinthette-e a megbízott képességét a Wendel pályázatának értékelésére – az ítélkezési gyakorlat fényében is szükséges volt, amelynek értelmében a határozatot csak akkor lehet megsemmisíteni, ha bizonyítják, hogy az állítólagos szabálytalanságok hiányában a határozat más lehetett volna. Másként fogalmazva, még ha bizonyítják is, hogy a megbízottat nem megfelelő módon nevezték ki, a Törvényszéknek kell bemutatnia, hogy e szabálytalanság hiányában a jóváhagyó határozat tartalma eltérő lett volna [19]. Például a HFB és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [20] a Törvényszék megállapította, hogy még ha feltesszük is, hogy a szakmai titoktartási kötelezettségre vonatkozó rendelkezések megsértése esetén a bizottsági tisztviselők felelősek az Európai Unió versenyjogi szabályainak megsértése miatt indított közigazgatási eljárás során felhasznált bizalmas információk kiszivárgásáért, ez semmiképpen nem érinti a határozat jogszerűségét, mivel *nem bizonyították, hogy a határozatot ténylegesen nem fogadták volna el, vagy az eltérő lett volna*, amennyiben a vitatott nyilatkozatokat nem teszik meg. Egyértelmű, hogy e szabály lehetővé teszi az arányosság elvének megőrzését. Ahogy arra a Wendel és a Bizottság is rámutatott, a fenti (dőlt betűs) értékelés szükséges, mivel ez teszi lehetővé a méltányos egyensúly kialakítását egyfelől a jogszabályok és eljárási szabályok tiszteletben tartásának biztosítása, másfelől pedig a jogbiztonság és a jogos bizalom védelme között.

37. Például az állami támogatások területén a Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [21], megállapítva, hogy Németország (a Bizottság azon határozatának címzettje, amely megállapítja, hogy a támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal) védelemhez való jogát megsértették, a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a védelemhez való jogra vonatkozó jogalap hatástalan volt a szóban forgó határozat megsemmisítése szempontjából, mivel a német kormány nem volt képes a bírósági eljárás folyamán egyetlen olyan ténybeli vagy jogi elemet sem megjelölni, amely alapján – ha azt a német kormánnyal közölték volna – a Bizottság eltérő határozatot hozott volna. A Schneider Electric kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [22] a Törvényszék, megállapítva a védelemhez való jog megsértését, mélyrehatóan elemezte e jogsértés tényleges hatását a határozatra, mielőtt arra a következtetésre jutott volna, hogy a határozatot meg kell semmisíteni. Ahogy arra a Bizottság rámutatott, a Törvényszék csak azt követően állapította meg, hogy a védelemhez való jog megsértése miatt meg kell semmisíteni a határozatot, hogy kimondta, hogy a szóban forgó határozat eltérő lett volna, különösen azért, mert a felperes elidegenítési javaslatokat terjeszthetett volna elő, amelyek jóváhagyó határozatot

18 — A T-157/04. sz., De Bry kontra Bizottság ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet (EBHT-KSZ 2005., I-A-199. és II-901. o.) 36–38. pontja.

19 — Lásd ebben az értelemben a 30/78. sz., Distillers Company kontra Bizottság ügyben 1980. július 10-én hozott ítélet (EBHT 1980., 2229. o.) 26. pontját; a 209/78-215/78. és 218/78. sz., van Landewyck és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1980. október 29-én hozott ítélet (EBHT 1980., 3125. o.) 47. pontját; a C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság, ún. „Tubemeuse”-ügyben 1990. március 21-én hozott ítélet (EBHT 1990., I-959. o.) 48. pontját; a C-194/99. P. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-10821. o.) 31. pontját; a C-405/06. P. sz., Torres kontra OHIM és Bodegas Muga ügyben 2007. szeptember 24-én hozott végzés 29. pontját; a C-407/04. P. sz., Dalmine kontra Bizottság ügyben 2007. január 25-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-829. o.) 70. pontját, valamint a C-141/08. P. sz., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben 2009. október 1-jén hozott ítélet (EBHT 2009., I-9147. o.) 81. pontját.

20 — Lásd a T-9/99. sz. ügyben 2002. március 20-án hozott ítélet (EBHT 2002., II-1487. o.) 370. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

21 — A C-288/96. sz. ügyben 2000. október 5-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-8237. o.) 101. és azt követő pontjai.

22 — A T-310/01. sz. ügyben 2002. október 22-én hozott ítélet (EBHT 2002., II-4071. o.) 457–460. pontja.

eredményeztek volna. Végül az ítélkezési gyakorlat [23] szerint a megsemmisítés iránti kereset esetében a nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított jogalap hatástalan, következésképpen nem elég a szóban forgó határozat megsemmisítésének igazolásához, ha az adott eset körülményei között a hibának nem lehetett döntő kihatása az ügy kimenetelére.

38. A Honeywell kontra Bizottság ügyben hozott ítélettel [24] összhangban fúziós ügyekben „[mivel] a Bizottság határozatának a rendelkező része az érvelés több pillérén alapul, amelyek mindegyike önmagában elegendő ahhoz, hogy e rendelkező részt megalapozza, főszabály szerint csak abban az esetben kell megsemmisíteni ezt a jogi aktust, ha mindegyik pillér jogsértő. Ebben az esetben valamely hiba vagy más olyan jogsértés, amely az érvelésnek csak az egyik pillérét érinti, nem elegendő ahhoz, hogy igazolja a vitatott határozat megsemmisítését, mivel annak nem lehetett meghatározó befolyása az intézmény által elfogadott rendelkező részre. Amennyiben az érvelés valamely pillérét, amely elegendő ahhoz, hogy a jogi aktus rendelkező részét megalapozza, a felperes a megsemmisítés iránti keresetében nem kérdőjelezte meg, e pillért és ennélfogva az azon alapuló jogi aktust úgy kell tekinteni, mint amely jogszerű és vele szemben megalapozott […] Ez a szabály alkalmazandó különösen az összefonódások ellenőrzése során hozott határozatok esetében is”. Végül a Bíróság a Falck és Acciaierie de Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletben [25] *megjegyezte, hogy „az ezzel összefüggésben a megtámadott határozatban és a megtámadott ítéletben elkövetett téves jogalkalmazás nem hathat ki azok érvényességére. A megtámadott határozat rendelkező része, amennyiben az a szóban forgó támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségét érinti, e téves jogalkalmazás nélkül is ugyanez lett volna, és a [Törvényszék] e tekintetben mindenképpen köteles lett volna helybenhagyni ezt a határozatot. Az alkalmazandó törvény megválasztását érintő téves jogalkalmazásra vonatkozó fellebbezési jogalapot tehát el kell utasítani”.*

39. A fentieket szembe kell állítani a megtámadott ítélettel. Ahogy arra a Wendel rámutatott, a Törvényszék pusztán lemondott az előírt értékelés elvégzéséről. A Törvényszék nem bizonyította, hogy az Editis és a megbízott képviselője közötti kapcsolat hatással lehetett a Wendel pályázatának értékelését tartalmazó jelentés tartalmára. A megbízott feladata annak ellenőrzése volt, hogy a Wendel életképes, a hatékony verseny fenntartására, illetve fejlesztésére képes, gazdasági szempontból ebben érdekelt gazdasági szereplő. Ennélfogva elsőre kitűnik, hogy a megbízott függetlenségének hiánya nem lehetett semmilyen hatással arra a feladatára, hogy értékelje az átruházott eszközök átvételére jelentkező jelöltet. Ezenkívül a Törvényszék elemzése a megbízott függetlenségének hiánya tekintetében egyértelműen nem érintette azt a kérdést, hogy a Wendel rendelkezik-e a megfelelő vevő tulajdonságaival.

40. Ehhez hasonlóan, a Bizottság kiemelte, hogy a megbízott feladata az Editis eszközeinek vevője, vagyis a Lagardère által kiválasztott Wendel arra irányuló képességének objektív értékelése volt, hogy növelje ezeket az eszközöket, és hatékonyan versenyezzen a Lagardère-rel. Egyértelmű, hogy ennek érdekében a megbízottnak meg kellett vizsgálnia, hogy az Editis eszközeinek vevője alkalmas-e az Editis érdekeinek védelmére. Ennélfogva, még ha feladatkörével összefüggésben az Editisszel fennálló kapcsolata indította is arra a megbízottat, hogy nem megfelelő módon vegye figyelembe az Editis érdekeit – amely tényt a Törvényszék nem állapította meg –, ez nem változtat azon, hogy feladata éppen az volt, hogy figyelembe vegye ezeket az érdekeket annak értékelése érdekében, hogy a vevő a jövőben megvédi-e azokat. Ebből következik, hogy feladata ellátását a jelen ügyben semmi nem

23 — A T-60/05. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítélet (EBHT 2007., II-3397. o.) 77. pontja; lásd ebben az értelemben a T-126/99. sz., Graphischer Maschinenbau kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítélet (EBHT 2002., II-2427. o.) 48. és 49. pontját.

24 — A T-209/01. sz. *ügyben* 2005. december 14-én hozott ítélet (EBHT 2005., II-5527. o.) 48–50. pontja. Lásd továbbá a T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítélet (EBHT 2005., II-5575. o.) 42–45., 48. és 734. pontját.

25 — A C-74/00. P. és C-75/00. P. sz. egyesített ügyekben 2002. szeptember 24-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-7869. o.) 122. pontja.

érintette, mivel a vevő tulajdonságaira vonatkozó jelentés elkészítésére vonatkozó feladatkörével összefüggésben egyik feladata éppen az volt, hogy vegye figyelembe az Editis érdekeit. E következtetés természetesen eltérő lenne, ha a függetlenség hiányát például az eszközök átvevőjével, vagyis a Wendellel szemben bizonyították volna.

41. Úgy tűnik, hogy a megtámadott ítélet 106. pontjában a Törvényszék hallgatólagosan elutasította ezt az érvet, utalva arra, hogy az Editisszel szemben fennálló esetleges elfogultságnak elfogadhatatlan következményei lettek volna a megbízott Lagardère-rel szembeni függetlenségére.

42. Úgy vélem (ahogy a Bizottság is), hogy ezáltal a Törvényszék *in abstracto* elemezte azt, hogy a megbízott megfelel-e a függetlenség feltételének. Nem lehet megkérdőjelezni a Wendel számára kedvező jelentést azon az alapon, hogy a megbízott túlzottan kedvezőtlenül állt a Lagardère-hez, figyelemmel arra, hogy a Lagardère a Wendelt választotta ki vevőnek, és a megbízott jelentése kedvező e vállalkozás tekintetében. Ezenkívül a Törvényszék semmilyen módon nem vizsgálta meg azt, hogy a Wendel kapcsán kiadott pozitív jelentést – amelyben megállapították, hogy utóbbi megfelel azoknak a feltételeknek, amelyek alapján alkalmasnak tekintendő arra, hogy növelje az Editis eszközeit – mindez milyen módon érinthette. Másként fogalmazva, a Törvényszék nem vizsgálta meg azt, hogy a megbízott Editisszel szembeni függetlenségének hiánya azt eredményezte-e, hogy a jelentésben szereplő, arra vonatkozó elemzés, hogy a Wendel képes-e versenyezni a Lagardère-rel, nem volt objektív vagy megbízható.

43. Ebből az következik, hogy a megtámadott ítélet nyilvánvalóan nem bizonyítja azt, hogy egy ilyen, a megbízott függetlenségét érintő esetleges kétség fennállása bármilyen konkrét hatással lehetett a megbízott értékelésére a Wendel pályázatáról.

44. Ezenkívül, ahogy arra a Lagardère rámutatott, figyelemmel kell lenni arra, hogy az ítélkezési gyakorlat [26] szerint az olyan határozatot, amelynek egyes indokai jogellenesek, csak abban az esetben lehet megsemmisíteni, ha azt jogilag megkövetelt módon nem igazolják más indokok. Ennélfogva pusztán az a tény, hogy a megbízott jelentése döntő befolyással bírt a jóváhagyó határozatra, semmiképpen sem volt elegendő önmagában a szóban forgó határozat megsemmisítéséhez.

45. Mi több, a megtámadott ítélet indokolása nem elégséges, mivel nem fejti ki, hogy a megbízott függetlenségével kapcsolatos esetleges kétely fennállása hogyan gyakorolhatott bármilyen befolyást a Wendel értékelésére, figyelemmel a Lagardère kötelezettségvállalásaiban meghatározott jóváhagyási szempontokra.

46. Végül úgy vélem, hogy egy másik fontos pont az, hogy valamely fúzióval összefüggésben az átruházott eszközök átvevőjének végleges jóváhagyására vonatkozó döntés mindig a Bizottság hatáskörébe tartozik, amely nem kizárólag a megbízott jelentésére támaszkodik, hanem saját kezdeményezésére is gyűjt információkat. A jelen ügyben is ez történt. A megbízott, akinek feladata a jelen ügyben a vevő értékelése, illetve annak rögzítése volt, hogy véleménye szerint e vevő megfelel-e a kötelezettségvállalásokban szereplő feltételeknek, nem lép a Bizottság helyébe, amely a végső szót kimondja a vevő jóváhagyása tekintetében. E döntést a Bizottság semmilyen módon nem „ruházta át” a megbízottra [27].

47. Rá kell mutatni arra, hogy úgy tűnik, maga az Odile Jacob is elismeri válaszában, hogy a Törvényszék elmulasztotta annak értékelését, hogy a jóváhagyó határozat eltérő lett volna-e. Ugyanakkor az Odile Jacob lényegében arra hivatkozik, hogy az összes fenti érv hatástalan, mivel a Törvényszék által megállapított jogellenesség „lényeges szerződéses kötelezettség [megsértésére

26 — Lásd többek között a C-447/02. P. sz., KWS Saat kontra OHIM ügyben 2004. október 21-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-10107. o.) 46–51. pontját és a C-93/02. P. sz., Biret International kontra Tanács ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-10497. o.) 60. pontját.

27 — Lásd például a 12. lábjegyzetben hivatkozott, a korrekciós intézkedésekről szóló 2001. évi közlemény 58. és 59. pontját.

vonatkozik], amelyet a Bizottság határozata tett kötelezővé", így az automatikusan érvénytelenné teszi a kötelezettségvállalások által előírt eladásra vonatkozó döntéshozatali eljárás egészét. Álláspontja szerint nem szükséges azt bizonyítani, hogy a megbízott objektivitásának hiánya milyen következményekkel járt a szóban forgó jelentés elkészítésére, amelynek eredményeként a Bizottságot a jóváhagyó határozatban félrevezették, mivel e jogsértés lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, ami önmagában a határozat érvénytelenségét eredményezi. Érve alátámasztására az Odile Jacob analógia útján hivatkozik a Törvényszéknek a közszolgálati vizsgabizottságok kiválasztásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára és a Decoster-ügyben hozott ítéletre [28].

48. Ezeknek az érveknek ugyanakkor a jelen ügyben nem lehet helyt adni. Ahhoz ugyanis, hogy lényeges eljárási szabályok megsértéséről legyen szó, az szükséges, hogy az uniós jog alapvető elveinek igen súlyos megsértésével szembesüljünk [29]. Ugyanakkor azon követelmény forrása, hogy a megbízottnak függetlennek kell lennie, pusztán egy magánszemély kötelezettségvállalása egy adott bizottsági határozatban. Még a megbízott által készített jelentés tekintetében is, az ilyen jelentés elkészítésére irányuló kötelezettség egyedüli forrása a Lagardère és a megbízott között létrejött szerződés. Ennélfogva a Bizottság megalapozottan érvel úgy, hogy a jelen ügy nem érint semmilyen olyan alapvető jogelvet, amely a jogszabályi hierarchiában magasabban elhelyezkedő jogszabályon alapul. Az Editisszel szembeni függetlenség követelménye ugyanis nem egy általános, személytelen és kötelező jogszabályból ered, amely a közérdeket védené.

49. Ezt követően, azzal kapcsolatban, hogy az Odile Jacob a közszolgálati vizsgabizottságok kiválasztásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, elegendő megállapítani, hogy ez az ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel a megbízott által szolgáltatott jelentés pusztán tanácsadó jellegű – ellentétben a vizsgabizottsággal, amely maga hozza meg a határozatot. A Decoster-ügyben hozott ítéletet [30] illetően az Odile Jacob érve nem alkalmas a jelen indítvány végkövetkeztetésének megkérdőjelezésére. Többek között azért nem, mivel a megbízott által a határozathozatali eljárásban játszott szerep alapvetően eltér a technikai előírásokat meghatározó, azok alkalmazását figyelemmel kísérő és típusjóváhagyást nyújtó testület szerepétől, amelynek függetlennek kell lennie a távközlési ágazatban árukat és/vagy szolgáltatásokat kínáló köz- és magánvállalkozásoktól. A Decoster-ügyben hozott ítéletben ugyanis a függetlenség feltétele a Szerződésből és egy bizottsági irányelvből következett, míg – ahogy arra már a fenti 48. pontban rámutattam – a jelen ügyben ez a feltétel pusztán egy magánszemély kötelezettségvállalásából fakad egy adott bizottsági határozatban. Még a megbízott által készített jelentés tekintetében is, az ilyen jelentés elkészítésére irányuló kötelezettség egyedüli forrása a Lagardère és a megbízott között létrejött szerződés.

50. Végül, de nem utolsósorban azt is hozzá kell tenni, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a megbízott függetlenségének uniós jogi fogalmát. A Törvényszéknek esetről esetre kellett volna értékelnie a megbízott függetlenségének az Editisszel való kapcsolata miatti esetleges hiányát, a felek által szolgáltatott konkrét bizonyítékok alapján. Egyetértek a Lagardère-rel abban, hogy a jelen ügyben úgy tűnik, hogy B. megbízása semmilyen módon nem hatott hátrányosan a megbízott azon kötelességére, hogy feladatait objektíven és átlátható módon végezze. Éppen ellenkezőleg, egyrészt B. megbízása azon vállalkozás igazgatóságának tagjaként – független harmadik személyként –, amely az átruházott eszközök tulajdonosa volt, másrészt pedig a megbízott által gyakorolt feladatkör egyáltalán nem eredményezett összeférhetetlenséget, mivel mindkettő az Editis függetlenségét célozta, és így azok kiegészítő feladatokat képeztek. A Törvényszék által (a megtámadott ítélet 99. pontjában)

28 — A C-69/91. sz. ügyben 1993. október 27-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-5335. o.) 13., 16. és 22. pontja. Pusztán az a tény, hogy a technikai előírásokat meghatározó, azok alkalmazását figyelemmel kísérő és típusjóváhagyást nyújtó testület nem felel meg az azon gazdasági szereplőktől való függetlenség feltételének, amelyek feltehetően előnyre tesznek szert ezekből az előírásokból, vagyis valamely uniós jogszabály (ebben az esetben egy irányelv) által előírt feltételnek, elegendő volt ahhoz, hogy e testület ne legyen jogosult ilyen előírásokat meghatározni, anélkül hogy szükséges lenne konkrétan vagy esetről esetre bármilyen „érdeket" vagy „elfogultságot" bizonyítani.

29 — Lásd ebben az értelemben Fennelly főtanácsnoknak a C-287/95. P. és C-288/95. P. sz., Bizottság kontra Solvay egyesített ügyekre vonatkozó indítványát (2000. április 6-án hozott ítélet, EBHT 2000., I-2391. o.).

30 — Hivatkozás a 28. lábjegyzetben.

megjelölt összeférhetetlenségek, amelyek a megbízott és a Lagardère között merültek fel – és amelyek során a megbízott egyértelműen védte az eszközök érdekeit –, a megbízott munkájának függetlenségét bizonyítják, valamint azt, hogy teljesítette azon általános feladatát, hogy biztosítsa azt, hogy a Lagardère megfelelően végrehajtja kötelezettségvállalásait.

51. Úgy vélem, hogy meglepő, hogy a függetlenség Bizottság által előírt és a Bizottság által a jelen ügyben konkrét értelmezés alapján teljesítettnek tekintett[31] feltételét a Törvényszék ezt követően *in abstracto* nem teljesítettnek tekinti a francia kereskedelmi törvény alapján. Az ugyanis, hogy a korrekciós intézkedésekről szóló 2008. évi bizottsági közlemény *ratione temporis* nem alkalmazható, nem változtat azon, hogy az abban szereplő egyértelművé tétel megerősíti a Bizottság korábbi – jelen ügyben is alkalmazott – gyakorlatának helyességét azzal kapcsolatban, hogy a megbízott függetlenségét esetről esetre kell értékelni, a felek által szolgáltatott konkrét információk alapján.

52. A fenti megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor automatikus és absztrakt módon arra a megállapításra jutott, hogy a megbízott függetlenségének hiánya „befolyásol[ta]" a jóváhagyó határozat jogszerűségét (lásd a megtámadott ítélet 118. pontját). Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

2. A C-553/10. P. sz. ügy (a második fellebbezési jogalap) és a C-554/10. P. sz. ügy (a második fellebbezési jogalap harmadik része), amely téves jogalkalmazásra, az indokolás ellentmondásosságára és a tények elferdítésére vonatkozik, amennyiben a Törvényszék megállapította, hogy a megbízott jelentése döntő hatással volt a jóváhagyó határozatra.

53. Második fellebbezési jogalapjában a Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és elferdítette a tényeket, amikor megállapította, hogy – a megtámadott ítélet 107. pontja szerint a függetlenség feltételét ki nem elégítő – megbízotti jelentés döntő hatással volt a jóváhagyó határozatra. Ehhez hasonlóan második fellebbezési jogalapjának harmadik részében a Lagardère előadja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, és a megtámadott ítélet meghozatala során egyértelműen megsértette az indokolási kötelezettséget, amikor megállapította, hogy a megbízott jelentése döntő hatással volt a jóváhagyó határozatra.

54. Ellentétben az Odile Jacob látszólagos érvelésével, e két fellebbezési jogalap nem a tények Törvényszék általi értékelésének felülvizsgálatára irányul. A Bizottság ugyanis eredményesen érvel azzal, hogy a döntő hatás elemzésével a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem vette figyelembe, hogy a jóváhagyó határozatot valójában a Bizottság hozta, amelynek rendelkezésére állt az ügy összes irata, nemcsak a megbízott jelentése, valamint hogy a Bizottság rendelkezik a határozat meghozatalára vonatkozó hatáskörrel. Ehhez hasonlóan a Lagardère megalapozottan állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, és e tekintetben megsértette az indokolási kötelezettséget. Ennélfogva mindkét jogalap nyilvánvalóan elfogadható.

55. Elöljáróban emlékeztetek arra, ahogy azt fent is megállapítottam a Bizottság első fellebbezési jogalapjával kapcsolatban, hogy bár a Bizottságnak figyelembe kell vennie a megbízott jelentését, jogilag a megbízott véleménye nem köti, és továbbra is köteles elvégezni a szükséges vizsgálatot annak érdekében, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a vevő valóban megfelel a jóváhagyás szempontjainak. A legjobb gyakorlatokra vonatkozó iránymutatás (hivatkozás a 13. lábjegyzetben, lásd a 28. pontot) megerősíti, hogy a felügyelő ügygondnok jelentése csak „egy eleme [a Bizottság] értékelésének".

31 — A 139/2004/EK tanácsi rendelet és a 802/2004/EK bizottsági rendelet alapján elfogadható korrekciós intézkedésekről szóló új (2008. évi) bizottsági közlemény (HL 2008. C 267., 1. o.) 125. pontja ugyanis egyértelművé teszi, hogy „a Bizottság nem fogad el megbízottnak olyan személyeket vagy intézményeket, akik és amelyek egyidejűleg a felek könyvvizsgálatát végzik, vagy pedig a felek befektetési tanácsadói a leválasztás során. Azonban nem képez összeférhetetlenséget a megbízottnak a felekkel való kapcsolata, ha a kapcsolat nem csorbítja a megbízott objektivitását és függetlenségét feladatainak ellátása során. A felek feladata, hogy megfelelő tájékoztatást nyújtsanak a Bizottságnak, amelynek révén az meggyőződhet arról, hogy a megbízott megfelel a követelményeknek".

56. Úgy vélem, hogy a Törvényszék ellentmondott önmagának, mivel a 109. pontban rámutatott arra, hogy a jóváhagyó határozat „többek között”, nem pedig „kizárólag” a megbízott jelentésén alapult, miközben azt is megállapította, hogy ugyanezen jelentés döntő hatással volt a Bizottság végső határozatára. Ennélfogva a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni a vonatkozó eljárásban a feladatoknak a Bizottság és a megbízott közötti megosztását. Emellett, ellentétben az Odile Jacob érvelésével, kizárólag a Bizottság dönt a vevőjelölt jóváhagyásáról. A megbízott jelentésében szereplő értékelést természetesen figyelembe veszi végső határozatában, azonban a Bizottságot jogilag a megbízott véleménye semmilyen módon nem köti, és a megbízott értékelését minden jogi következmény nélkül sajátjával válthatja fel.

57. Nem tudom ugyanis eléggé hangsúlyozni, hogy a Bizottságnak továbbra is el kell végeznie a szükséges vizsgálatot, saját kezdeményezésére információkat kell gyűjtenie, saját szolgálataira, illetve információkérésekre támaszkodva. A jelen ügyben például több ilyen információkérést küldtek a Lagardère-nek és a Wendelnek. Egyértelmű, hogy a Bizottság *nem* kizárólag a megbízott jelentésére támaszkodott. Hangsúlyozom, hogy valójában *nem is támaszkodhatott* érvényesen kizárólag erre a jelentésre. E szabályt alkalmazták például a Microsoft kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [32] a korrekciós intézkedések és a felügyelőbiztos szerepét illetően egy trösztellenes ügyben, amelyben a Törvényszék helyesen ismerte el, hogy a Bizottság „nem jogosult [harmadik személyre] átruházni a 17. rendelettel [33] ráruházott vizsgálati és végrehajtási hatásköröket”.

58. A jelen ügyben a Bizottság a Törvényszék előtt bizonyította, hogy rendkívül mélyreható vizsgálatot folytatott, és az ügy iratai ténylegesen több ezer oldalt tesznek ki. Ezzel összefüggésben nem értek egyest az Odile Jacob azon érvével sem, amely szerint a Bizottságnak magának kell az általa relevánsnak tekintett bizonyítékokat szolgáltatnia annak bizonyítása érdekében, hogy nem kizárólag a megbízott jelentésére támaszkodott, és a Bizottság ezt elmulasztotta megtenni a Törvényszék előtt. Elegendő annyit megjegyezni, hogy a Törvényszék maga is úgy döntött, hogy nem rendel el bizonyításfelvételt a Bizottság vizsgálatának megismerése érdekében. Ilyen bizonyításfelvétel hiányában a Törvényszék magalapozottan nem állapíthatja meg, hogy a megbízott jelentése döntő hatást gyakorolt-e, vagy sem.

59. Álláspontom szerint ugyanis, ellentétben a megtámadott ítélet 110. pontjában szereplő utalással, a megbízott jelentésének, illetve a Bizottság végső határozatának szövege közötti egyes hasonlóságokból nem vonható le az a következtetés, amely szerint a szóban forgó jelentés „döntő hatást” gyakorolt a határozatra. A példák sorozata – különösen a „döntő” hatás tekintetében – nem tekinthető bizonyítéknak. Ahogy e tekintetben a Bizottság megjegyezte, az a megfogalmazás, hogy a megbízott ugyanúgy „hangsúlyozott” bizonyos körülményeket, mint a Bizottság (a megtámadott ítélet 112. pontja), vagy hogy a két dokumentum azonos módon „állapít meg” egy bizonyos körülményt (a megtámadott ítélet 113. pontja), pusztán azt bizonyítja, hogy a megbízott jelentése egyszerűen objektív tényeket és ellenőrizhető körülményeket tartalmazott, és abban nem szerepeltek szubjektív értékelések. Mindenesetre a Bíróság elé terjesztett dokumentumokból kitűnik, hogy a megtámadott ítélet 112., 113., 114. és 116. pontjában szereplő kérdéseket a Wendel 2004. június 11-i információkérésre adott válasza is taglalta [34], amelyhez a megbízott és a Bizottság egyaránt hozzáfért. Végül, ami a megtámadott ítélet 115. pontját illeti, elegendő azt megállapítani, hogy a jóváhagyó határozat nem „jelentős mértékben [a megbízott] jelentés[é]n alapul” (lásd a megtámadott ítélet 111. pontját), hanem – úgy tűnik – megfelel a Lagardère kötelezettségvállalásai (10) bekezdésének c) pontjában megállapított szempontoknak.

32 — A T-201/04. sz. ügyben 2007. szeptember 17-én hozott ítélet (EBHT 2007., II-3601. o.) 1264. pontja.

33 — [Az EK 81. cikk] és [EK 82. cikk] [jelenleg EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk] végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.).

34 — A Bizottság Törvényszék előtt ismertetett válaszához a B3. mellékletben csatolva.

60. Emellett úgy vélem, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, és ítéletének meghozatala során egyértelműen megsértette az indokolási kötelezettséget. A Bizottságnak ugyanis más információforrások is a rendelkezésére álltak, amelyek különböztek a megbízott jelentésétől, így a Lagardère által előterjesztett jóváhagyás iránti kérelem, az eladás ahhoz csatolt terve, a Lagardère és a Wendel írásbeli válaszai a Bizottság több információkérésére, a Secafi Alpha által az Editis képviselői részére készített 2004. július 2-i jelentés, a Wendel által a Bizottsággal folytatott találkozó során nyújtott információk, valamint a Wendel pályázatáról az Editis személyzetét és bizonyos egyéb érdekelt feleket képviselő szervezetekkel folytatott eszmecsere. Ahogy arra fent rámutattam, a Törvényszék csak bizonyos szintű hasonlóságot mutat ki a jóváhagyó határozat és a megbízott jelentése között, anélkül hogy ténylegesen összehasonlítaná az iratokban található, a Bizottság által jóváhagyó határozatának alátámasztására ténylegesen felhasznált bizonyítékokat e határozat tartalmával. A jóváhagyó határozatban a Bizottság lényegében a feltételes engedélyező határozatban megállapított szempontok szerint értékelte a Wendel pályázatát. Mivel a feltételes engedélyező határozat hasonló kifejezéseket használt, mint a jóváhagyó határozat, illetve mint amelyeket a megbízott használt a jelentésében, és mivel a feltételes engedélyező határozat korábbi, mint a megbízott jelentése, a Törvényszék tisztán formális, a használt kifejezések hasonlóságán alapuló értékelése téves következtetést eredményez.

61. Ennélfogva úgy vélem, hogy a Törvényszék túlzó jelentőséget tulajdonított a megbízott jelentésének, amit nem igazoltak a jelen ügy tényei, és általában véve tévedett a megbízott által a jóváhagyási eljárás során játszott szerepet illetően. A Törvényszék ezt annak ellenére tette, hogy a vevő jóváhagyása a Bizottság kizárólagos hatáskörébe tartozik, továbbá a vonatkozó uniós rendelkezések még csak nem is teszik kötelezővé megbízott kinevezését a kötelezettségvállalási eljárással összefüggésben [35]. Léteznek ugyanis olyan esetek, amelyekben a Bizottság megbízott közreműködése vagy jelentése nélkül hoz határozatot.

62. A Bizottság jóváhagyó határozata, mint minden más közigazgatási vagy bírósági szerv határozata, tartalmaz egy, a ténybeli alapra vonatkozó részt, valamint egy másik, a jogi alapra vonatkozó részt. A jelen ügyben el kell határolni egymástól ezt a két részt.

63. A megbízott jelentése minden esetben csak a ténybeli alapnak képezi részét, ami egyértelmű többek között abból, hogy a megbízott nem ismerteti a véleményét és következtetéseit alátámasztó jogi érvelést, valamint abból, hogy a Bizottság mindenképpen köteles saját bizonyítékainak összegyűjtésére a végső határozat meghozatala érdekében – nagyon hasonlóan a jelen ügy körülményeihez. Ennélfogva a megbízott függetlenségét csak a bizottsági határozat ténybeli alapjának megállapításához való hozzájárulására hivatkozva lehet értékelni. Amennyiben a megbízott helyes és objektíven ellenőrizhető ténybeli következtetésekre jut, az ügy rendben van. Amennyiben nem így jár el, például tévesen mutatja be vagy helytelenül értelmezni a ténybeli megállapításokat, akkor lehetséges, hogy a függetlenség hiányának egy példájával állunk szemben (valójában ez hasonló ahhoz az esethez, amikor szakértőt jelölnek ki, hogy szolgáltasson véleményt egy adott ügyben). Mindez nem változtat azon, hogy a bizottsági határozatnak a jogi alapra vonatkozó része a Bizottság kizárólagos hatáskörébe tartozik, és arra a megbízottnak nincsen hatása. Ebből következik, hogy a Bizottság vagy egyetért a megbízott jelentésének ténybeli megállapításaival, vagy azokat saját megállapításaival váltja fel, illetve egészíti ki. Ugyanakkor a végleges jogi értékelés mindig a Bizottság hatáskörébe tartozik: az uniós jog szerint kizárólag a Bizottság jogosult ezt az értékelést elvégezni egy adott ügyben (ahogy láttuk a fenti

35 — Ilyen kötelezettség nem állt fenn a 4064/89 rendeletben, a 4064/89/EGK tanácsi rendeletben előírt bejelentésekről, határidőkről és meghallgatásokról szóló, 1998. március 1-jei 447/98/EK bizottsági rendeletben (HL 1998. L 61., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 61. o.) vagy a korrekciós intézkedésekről szóló 2001. évi bizottsági közleményben (hivatkozás a 12. lábjegyzetben). Az 1033/2008/EK bizottsági rendelettel (HL 2008. L 279., 3. o.) módosított, a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 7-i 802/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 133., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 88. o.) azóta azt írja elő, hogy a vállalkozások által tett kötelezettségvállalások között „szerepelhet” megbízott kijelölése, saját költségükre.

46. pontban, a Bizottság ilyen hatásköröket nem ruház át harmadik személyekre, valamint, ahogy az a fenti 57. pontban szerepel, az ítélkezési gyakorlat megerősíti, hogy a Bizottság erre akkor sem jogosult, ha így kívánna tenni). Máskülönben eljárást lehetne indítani a megbízottal szemben is, amiről természetesen szó sincsen.

64. A fentiekből következik, hogy a megtámadott ítélet indokolása tévesen alkalmazza a jogot, ellentmond önmagának, és elferdíti a tényeket, amennyiben a Törvényszék megállapította, hogy a megbízott jelentése döntő hatással volt a jóváhagyó határozatra. Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

3. A C-553/10. P. sz. ügy (harmadik fellebbezési jogalap) és a C-554/10. P. sz. ügy (a második fellebbezési jogalap második része)

65. Harmadik jogalapjában – amely két részből áll – a Bizottság azt állítja egyrészt, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a jogot a fellebbező által a jóváhagyó határozat érvényességével kapcsolatosan felhozott első jogalap hatásosságára nézve, másrészt, hogy a Törvényszék megsértette az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségét. A Lagardère második fellebbezési jogalapjában (második rész) előadja, hogy a Törvényszék indokolásában elmulasztotta bizonyítani, hogy a megbízott képviselője és az Editis közötti kapcsolatok milyen módon hathattak hátrányosan a megbízott által a Bizottság elé terjesztett jelentés tartalmára.

66. Ahogy az a jelen indítványban szereplő elemzésemből kitűnik, úgy vélem, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jóváhagyó határozatot pusztán a megbízott függetlensége hiányának megállapítása alapján semmisítette meg, anélkül hogy értékelte volna, hogy a Bizottság határozata – a Wendel vevőkénti jóváhagyása – eltérő lehetett volna-e, amennyiben nem hiányzik a megbízott függetlensége.

67. Az Odile Jacob lényegében azt válaszolja, hogy a megbízott függetlenségének hiánya nem olyan egyszerű szabálytalanság, amely nem lehet hatással a határozat jogszerűségére. Úgy vélem, hogy ez az érv hibás, és hogy a Törvényszék megsértette a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatát[36], amely szerint a lényeges eljárási szabályok megsértésének kivételével[37] a szabálytalanság nem eredményezheti a határozat teljes vagy részleges megsemmisítését, kivéve ha bizonyítják, hogy e szabálytalanság hiányában a határozat tartalma eltérő lett volna.

68. A fenti ítéletben a Bíróság többek között megállapította, hogy „az EK 231. cikk [jelenleg EUMSZ 264. cikk] első bekezdése, valamint az EK 224. cikk [jelenleg EUMSZ 254. cikk] hatodik bekezdése értelmében amennyiben a megsemmisítés iránti kereset megalapozott, [a Törvényszék] a vitatott határozatot semmisnek nyilvánítja […] E tekintetben egyrészt azt kell megállapítani, hogy pusztán az a tény, hogy a felperes által megsemmisítésre irányuló keresete alátámasztására hivatkozott jogalapot megalapozottnak minősít, nem teszi lehetővé [a Törvényszék] számára, hogy automatikusan megsemmisítse teljes egészében a megtámadott aktust. A teljes megsemmisítés ugyanis nem lehetséges, ha nyilvánvaló, hogy a szóban forgó, kizárólag a megtámadott aktus egy sajátos részére vonatkozó jogalap csak részleges megsemmisítés elérésére alkalmas” (103. és 104. pont).

36 — Lásd ebben az értelemben a C-295/07. P. sz., Bizottság kontra Département du Loiret ügyben 2008. december 11-én hozott ítéletet (EBHT 2008., I-9363. o.).

37 — Ahogy a fenti 48. pontban láttuk, és ellentétben az Odile Jacob által előadottakkal, a jelen ügyben természetesen nem ez a helyzet.

69. Elegendő annyit megállapítani, hogy a Törvényszék összességében automatikusan és lakonikusan megállapította, hogy a szabálytalanság kihatott a jóváhagyó határozat jogszerűségére. A Törvényszék ezt anélkül tette meg, hogy ténylegesen értékelte volna egyrészt azt, hogy a Bizottság határozatának volt-e a megbízott jelentésében szereplő megállapításokból következőkön kívül más indoka, másrészt pedig, hogy a Bizottságnak benyújtott és az iratokban szereplő bizonyítékokból az következett-e, hogy a Wendel mindenképpen megfelelt a bizottsági jóváhagyás megszerzéséhez szükséges feltételeknek.

70. A 2004. január 7-i határozat II. mellékletében szereplő kötelezettségvállalások (14) bekezdése szerint ugyanis a Bizottságnak jóvá kellett hagynia a vevőt, amennyiben az megfelelt az e kötelezettségvállalások (10) bekezdésében említett feltételeknek. Ennélfogva ez az értékelés objektív, és a Bizottság célja nem a legjobb vevő kiválasztása, hanem pusztán annak ellenőrzése, hogy a bejelentő fél által javasolt vevő megfelel-e a vonatkozó feltételeknek. Úgy vélem, hogy e tekintetben árulkodó, hogy a Bizottság a megtámadott ítélet meghozatalát követően újrakezdte az eljárást, és miután az ügyet a felek meghallgatása és az Editistől teljesen független új megbízott mellett ismét határozathozatalra készítette elő, ismét a Wendelt – nem pedig az Odile Jacobot – hagyta jóvá az eszközök átvevőjeként. Ennélfogva a következtetés a szabálytalanság hiányában is azonos: a Wendel megfelel és megfelelt a jóváhagyás feltételeinek.

71. A helyes megközelítés egy példája megtalálható a Törvényszék egy korábbi határozatában. Az összefonódás-ellenőrzés terén és különösen a meghallgatási tisztviselő kapcsán a Törvényszék egy ítéletben rámutatott arra, hogy a felperes nem tudta megnevezni a szóban forgó határozat egyetlen olyan rendelkezését sem, amelyet a meghallgatási tisztviselő állítólag megsértett, vagy bármely olyan rendelkezést, amely alapján – ha tudta volna, hogy e határozatot kell alkalmaznia – *valószínűleg a ténylegesen elfoglalttól eltérő álláspontra helyezkedett volna* [38]. Emellett igaz, hogy a védelemhez való jog megsértése egy adott esetben (például ha a Bizottság nem terjeszt elő dokumentumokat) önmagában nem büntethető, és először konkrétan meg kell vizsgálni ezeket a dokumentumokat. Ezt követően ki kell emelni, hogy az ítélkezési gyakorlat egyértelműen kimondja, hogy a felperesnek nem fűződik semmiféle jogos érdeke valamely határozat megsemmisítéséhez, amennyiben a határozat megsemmisítése kizárólag a megsemmisített határozattal teljességgel azonos új határozat meghozatalához vezethet[39]. Végül, a Törvényszék azt is megállapította, hogy egy bizottság által valamely pályázó pályázatának értékelésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazás önmagában nem kérdőjelezi meg határozatainak jogszerűségét, rámutatva, hogy „a felperesnek nem fűződik jogos érdeke olyan határozat megsemmisítéséhez, amely esetében bizonyos, hogy azt ismét meg fogják erősíteni”[40].

72. A jelen ügyben a Törvényszék nem bizonyította azt, hogy a megbízott függetlenségének vélelmezett hiánya bármilyen következménnyel járt volna a Bizottság által a Wendelnek az átruházott eszközök megvételével kapcsolatos tulajdonságai kapcsán végzett jogi értékelés tekintetében.

73. Egyetértek a Bizottsággal abban, hogy a megtámadott ítélet alapján semmilyen módon nem lehet megállapítani, hogy a jóváhagyó határozat tartalma eltérő lehetett volna az ítéletben megállapított szabálytalanság hiányában. A Törvényszék ugyanis nem talált hibát vagy pontatlanságot a megbízott vevővel kapcsolatos értékelésében, és a 109. pontban elismerte, hogy ez az értékelés csak „többek között” alapul a megbízott jelentésén, továbbá olyan következményt sem jelölt meg, amellyel a függetlenség feltételezett hiánya járt volna e jelentésre nézve.

38 — A 24. lábjegyzetben hivatkozott General Electric kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 722. pontja.

39 — Lásd ebben az értelemben a 117/81. sz., Geist kontra Bizottság ügyben 1983. július 6-án hozott ítélet (EBHT 1983., 2191. o.) 7. pontját; a T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 18-án hozott ítélet (EBHT 1992., II-2619. o.) 54. pontját; a T-261/97. sz., Orthmann kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 20-án hozott ítélet (EBHT-KSZ 2000., I-A-181. és II-829. o.) 33. és 35. pontját, valamint a T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítélet (EBHT 2003., II-5167. o.) 97. és 98. pontját.

40 — Lásd ebben az értelemben a T-357/00., T-361/00., T-363/00. és T-364/00. sz., Martínez Alarcón kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. március 13-án hozott ítélet (EBHT-KSZ 2002., I-A-37. o. és II-161. o.) 91–93. pontját.

74. E fellebbezési jogalap második, az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó részével összefüggésben az Odile Jacob előadja, hogy nem szükséges értékelni azt, hogy a Törvényszéknek meg kellett volna-e vizsgálnia azt a kérdést, hogy a jóváhagyó határozat tartalma eltérő lett volna-e, ha a megbízott függetlensége nem hiányzott volna, és ezért a Törvényszék elegendő indokolást szolgáltatott ítéletében.

75. Úgy vélem, hogy ez az érv nem fogadható el. A több fenti pontban hivatkozott teljesen egyértelmű és gazdag ítélkezési gyakorlat – valamint az ezzel kapcsolatban a Bizottság (az ellenkérelem 49–55. pontja és a viszonválasz 35. pontja), a Wendel (a beavatkozási beadványának 24. pontja) és a Lagardère (a beavatkozási beadványának 19. pontja) által a Törvényszék előtt hivatkozott jogalapok, valamint a szóbeli észrevételek – ellenére ugyanis a Törvényszék nem vette a fáradtságot arra, hogy kifejtse azon megállapítása jogi alapját és indokait, amely szerint a megbízott képviselője és az Editis közötti kapcsolat fennállása „befolyásol[ta]” a jóváhagyó határozat „jogszerűségét” (a megtámadott ítélet 118. pontja).

76. Végül rá kell mutatni arra, hogy a Törvényszék egy másik hibát is elkövetett, amikor elmulasztotta értékelni valamennyi, a Bizottság által az elsőfokú eljárásban a felperes valamennyi jogalapjára válaszul hivatkozott jogalapot[41]. Ez különösen az arra vonatkozó jogalapokat érinti, hogy a Bizottság rendelkezésére álló bizonyítékok összességéből – és nem kizárólag a megbízott jelentéséből – az következett, hogy a Wendel megfelelt a feltételes engedélyező határozatban foglalt feltételeknek.

77. A fentiekből következik, hogy a Törvényszék megsértette indoklási kötelezettségét is. Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

IV – A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének következményei

78. Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdése második mondatának értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, ha a per állása megengedi. Álláspontom szerint olyan helyzet áll fenn, amelyben a Bíróság az ügyet érdemben maga is eldöntheti. Emellett ezt álláspontom szerint az ügyben folytatott bírósági eljárás időtartama is indokolja. Valamennyi fenti megfontolás fényében a Bíróságnak el kell utasítania az Odile Jacob által a Törvényszék előtt a jóváhagyó határozattal szemben hivatkozott valamennyi jogalapot, és el kell utasítania az Odile Jacob elsőfokú eljárásban benyújtott keresetét.

V – A költségek

79. Az eljárási szabályzat 122. cikkének első bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 118. cikkével összefüggésben értelmezett 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság és a Lagardère kérte, hogy a Bíróság kötelezze az Odile Jacobot mind a fellebbezési eljárás, mind pedig az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére, és mivel az Odile Jacob mindkét fokon pervesztes lett, kötelezni kell mindkét eljárás költségeinek viselésére.

41 — Lásd a C-167/06. P. sz., Komninou és társai kontra Bizottság ügyben 2007. október 25-én hozott ítélet 22. pontját.

VI – Végkövetkeztetések

80. A fenti okok alapján azt javaslom a Bíróságnak, hogy:

– helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke (hatodik tanács) T-452/04. sz., Éditions Jacob kontra Bizottság ügyben 2010. szeptember 13-án hozott ítéletét annyiban, amennyiben az megsemmisítette az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodás működésével összeegyeztethetőnek nyilvánító, 2004. január 7-i 2004/422/EK bizottsági határozatnak (COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP ügy) megfelelően átruházott eszközök átvevőjeként a Wendel Investissement jóváhagyásáról szóló, 2004. július 30-i D (2004) 203365 bizottsági határozatot;

– utasítsa el az Éditions Odile Jacob által az Európai Unió Törvényszékéhez benyújtott keresetet;

– kötelezze az Éditions Odile Jacobot saját költségei, valamint a Bizottság és a Lagardère mindkét eljárás során felmerült költségei viselésére;

– kötelezze a Wendel Investissement-t saját költségei viselésére.